

POEZIA

Era o dimineață frumoasă de toamnă. Frunzele ruginii dansau în bătaia vântului, iar lumina blândă se strecura prin fereastră. Vlad stătea pe marginea patului, cu o foaie mototolită în mână. Pe ea era scrisă poezia „Toamna” de Octavian Goga.

A doua zi trebuia să o recite în fața clasei, iar inima îi bătea de parcă voia să iasă din piept. De fiecare dată când se gândea că toți colegii îl vor privi, simțea un nod în gât.

— Nu pot, tati... — a spus Vlad, privindu-și tatăl cu ochi rugători.

— De ce zici că nu poți, fiule? — l-a întrebat tatăl, cu voce blândă.

— O să râdă de mine! Mi se înmoaie picioarele numai când mă gândesc că trebuie să spun poezia în fața tuturor.

Tatăl a zâmbit ușor.

— Vlade, curajul nu înseamnă să nu-ți fie frică. E normal să ai emoții. Dar sunt convins că, dacă repetăm împreună, vei reuși!

A luat foaia din mâna băiatului și a citit primele versuri cu voce caldă:

A trecut o boare rece /
Prin crângul desfrunzit...

— Hai, încearcă și tu, doar pentru mine, — l-a îndemnat tatăl.

Vlad a luat temător hârtia și a început să citească primele două versuri.

— Bravo, Vlad! — a spus tatăl zâmbind. — Vezi? A fost foarte bine! Acum imaginează-ți că ești singur, în fața unei oglinzi. Nu te mai gândești la colegi, gândește-te doar la ce vrei să transmiți.

Vlad a prins curaj. Tatăl lui l-a ascultat cu răbdare, l-a corectat unde era nevoie și l-a încurajat după fiecare vers. După o oră, băiatul reușea să spună toată poezia, fără să se oprească.

Seara, când se pregătea de culcare, în cameră a intrat Alexandra, sora lui. Zâmbea ștrengărește.

— Am auzit că mâine e ziua cea mare! — a spus ea.

— Știi ce făceam eu când aveam emoții? Îmi imaginam că sunt o mare actriță pe scenă. Când joci un rol, nu mai ești tu, ești personajul. Poți fi oricine vrei!

Vlad a râs.

— Poate o să fiu Gepetto, din „Pinocchio”!

— Exact! — a spus Alexandra râzând. — Și dacă faci și vocea lui, sigur o să cucerești clasa!

A doua zi, la școală, când s-a apropiat ora de română, Vlad era foarte emoționat. Dar își amintea sfaturile tatălui și ale Alexandrei.

— Cine vrea să spună poezia? — a întrebat doamna profesoară.

După o clipă de tăcere, Vlad a ridicat mâna. Colegii s-au întors surprinși. Nu era genul care să se ofere primul.

— Foarte bine, Vlad! — a spus doamna zâmbind. — Vino în față!

Băiatul s-a ridicat și a pășit încet spre tablă. Inima îi bătea tare, dar își spunea în gând: Imaginează-ți că ești singur... fii personajul.

A început să recite. Pe măsură ce vorbea, vocea i s-a întărit. A imitat vocea bătrânului Gepetto, iar colegii au început să zâmbească. La final, clasa l-a aplaudat. — Vlad, sunt foarte mândră de tine, — i-a spus profesoara. — Ai spus poezia minunat și mi-a plăcut mult interpretarea. Ți-a trebuit curaj să te ridici în fața colegilor. Bravo!

Zâmbetul lui Vlad s-a lărgit. Se simțea ușor, fericit și încrezător.

Când a ajuns acasă, a strigat din prag:

— Am reușit, tata! M-au aplaudat colegii!

— Știam că poți, fiule, — i-a spus tatăl, îmbrățișându-l.

Alexandra a apărut și ea, bătând din palme:

— Vlad actorul! Să nu te mire dacă o să te caute televiziunile!

Vlad a râs. Toată teama din zilele trecute dispăruse. Înțelegea acum că frica e firească, dar cu ajutorul celor dragi și cu încredere în tine, poți reuși orice.

